

Polsslag, 14 juli 2011

Tekst: Margriet Bos

Hoe houden we voldoende medisch specialisten in het noorden? Deel 2

Hoe verleid je goede studenten om hun specialisatie in de Opleidings- en Onderwijs Regio Noord- en Oost Nederland (OOR-NO) te doen? Een belangrijke vraag, want wie hier is opgeleid blijft meestal ook in de regio werken.

“We dachten, hoe kan dat nou?” Opleider en hoogleraar Longoncologie Harry Groen zag de afgelopen jaren de animo voor de opleidingsplaatsen bij Longziekten afnemen. “We zijn een van de beste afdelingen Longziekten ter wereld, je zou verwachten dat mensen blij zijn als ze hier in opleiding kunnen komen. Maar we ontdekten dat veel geneeskundestudenten geen duidelijk beeld hadden van het werk van een longarts. Hoogleraar Psychiatrie Robert Schoevers is vorig jaar overgekomen uit Amsterdam en weet dat de situatie in het noorden anders is dan daar. “In Amsterdam krijg je veertig, vijftig brieven voor vier tot zes opleidingsplaatsen. Die keuze is er in het noorden niet. Je moet in deze regio zorgen voor een inspirerende omgeving, dat trekt mensen. En wij roepen hier veel te weinig van de daken hoe goed we zijn.”

De Groningse opleiding profileren is precies wat Groen en Schoevers hebben gedaan. Schoevers: “Bij Psychiatrie word je breed opgeleid als goed klinicus in een wetenschappelijk klimaat met de nadruk op innovatief patiëntgebonden onderzoek. We hebben een duidelijk profiel, we kiezen voor onderzoek naar affectieve stoornissen, aandoeningen met een enorme ziektelast en een duidelijke relatie met de somatiek. In dit grote ziekenhuis werken wij dus graag samen met andere afdelingen.”

De supervisors werken met de assistenten aan het vernieuwen van de opleiding. Dat zorgt ook voor de inspirerende omgeving die Schoevers bedoelt. “Zo kun je elkaars enthousiasme en nieuwsgierigheid prikkelen en dan wordt het leuk. De buzz die daarover ontstaat maakt ook dat mensen hier in opleiding willen.” Vroeg kennismaken met een specialisme is ook belangrijk, geeft Schoevers aan. “In het tweede jaar van geneeskunde hebben we nu een nadrukkelijker plek. En we hebben ook flink geïnvesteerd in de coschappen. Studenten waren daar te weinig betrokken bij de kliniek, nu zitten ze vijf weken op één plek, worden actiever ingeschakeld en krijgen daardoor meer binding met ons vak.”

Fantastisch vak

Groen organiseerde samen met de P&O-adviseur een informatieavond voor studenten geneeskunde. “We hebben ze verteld wat voor een fantastisch vak wij hebben. We puzzelen om een diagnose te stellen, maar doen ook bronchoscopiën, biopsies. En we behandelen grote volksziekten zoals COPD, longkanker en infecties van de longen. Als je klaar bent als longarts, wacht je dus een heel belangrijke maatschappelijke functie. We hebben een topafdeling als het gaat om onderzoek en een groep longartsen die in een goede sfeer met assistenten samenwerkt.”

Veel studenten bleven napraten bij de borrel en Groen kreeg daarna nog honderd e-mails van studenten die niet konden komen. Voor dit jaar moet hij net als Schoevers mensen teleur gaan stellen, want de opleidingsplaatsen zijn gevuld. Maar Groen zou graag meer AIOSSen opleiden. “Er zijn nogal wat oudere longartsen aan het werk, dus er zal voldoende aanwas moeten zijn om aan de zorgbehoefte te voldoen. Het kost relatief minder moeite om medisch specialisten hier te houden dan om ze hier naar toe te krijgen. Ik vraag me af welke mogelijkheden ik nog heb om de situatie hier te optimaliseren.”

Een belangrijke vraag van studenten is of ze in deeltijd kunnen werken. Groen: “Veel is bespreekbaar, dat is onze boodschap. Bij Longziekten kun je parttime werken en is het mogelijk om onderzoek en opleiding te combineren.” Veel psychiaters werken al in deeltijd en doen daarnaast onderzoek, hebben een kleine eigen praktijk of taken thuis.” “In ons vak kennen we dit soort secundaire arbeidsvoorwaarden al een tijdje”, verduidelijkt Schoevers.

Klaas Bakker is voorzitter van de AIOS-vereniging en heeft een uitgesproken mening over wat het UMCG moet doen om zich te onderscheiden van de andere OOR's. “Je zult mensen nooit massaal naar Groningen krijgen, maar er zijn wel mogelijkheden. Er moet iets ontstaan van: Groningen is misschien wel ver weg, maar daar krijg je naast een goede opleiding ook topondersteuning. Bakker geeft aan dat je profileren en onderscheiden nog belangrijker wordt met de komst van het zogenaamde Etalageproject. “Daarmee kunnen AIOSSen de laatste fase van hun opleiding idealiter overal in het land volgen. Je neemt je rugzakje met geld namelijk mee.” Het project moet de concurrentie tussen de opleidingsziekenhuizen vergroten en de kwaliteit uiteindelijk ten goede komen. “Interessant voor AIOSSen”, zegt Bakker, “maar in het noorden is men wellicht bang dat mensen in deze fase van de opleiding toch naar het westen gaan en dat de stroom vanuit het westen naar hier veel kleiner zal zijn. Ik vind oprecht dat wij een goed opleidingsziekenhuis zijn en dat moeten we veel meer laten zien. Daarnaast moet je investeren in secundaire zaken. Er is hier al een partnerprogramma en dat kun je verder uitbreiden door bijvoorbeeld kinderopvang te ondersteunen en een bedrag beschikbaar te stellen voor congressen of cursussen. Dat hebben ze nergens.”